

Arrest

nr. 72 029 van 16 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 22 juni 2011 een asielaanvraag in.

1.2. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken via het Eurodac-systeem blijkt dat verzoekster reeds een asielaanvraag in Polen heeft ingediend.

1.3. Op 18 juni 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering (hierna: de Vreemdelingenwet) omwille van de medische problemen van haar minderjarige dochter.

1.4. Op 5 juli 2011 wordt de terugname van verzoekster en haar dochter en zoon aan de Poolse autoriteiten gevraagd op grond van artikel 16.1.c. van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend.

1.5. Op 7 juli 2011 stemmen de Poolse autoriteiten uitdrukkelijk in met de terugname van verzoekster en haar kinderen.

1.6. Op 23 augustus 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot de ongegrondheid van de onder punt 1.3. vermelde aanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.06.2011 bij aangetekend schrijven hij onze diensten werd ingediend door:

U., T. {...}

+kind

I., K. {...}

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

adres {...}

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen,

Er worden medische elementen aangehaald voor I., K. {...}. De arts-attaché evalueerde deze gegevens op 23.08.2011 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat hoewel deze medische problematiek kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar ontwikkeling of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vemederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van overname, Polen, Gezien de nodige medische behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn In Polen, dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vemederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/831EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen“

1.7. Op 26 augustus 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.8. Op 20 september 2011 dient verzoekster andermaal een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ditmaal omwille van eigen medische aandoeningen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 EVRM, van artikel 9ter, 2° van de Vreemdelingenwet alsook schending van het “beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).”

Verzoekster betoogt als volgt:

“In de bestreden beslissing wordt het verzoek op basis van art. 9 TER VW ten onrechte afgewezen. Deze afwijzing is om hiernavermelde redenen totaal ongegrond en onterecht.

EERSTE MIDDEL

Schending art. 3 EVRM Schending art. 9 TER 2e lid Vreemdelingenwet 15 december 1980. Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). De bestreden beslissing is gedateerd 23.08.2011 en verwijst naar een attest van haar eigen arts Dr. Deraeve Pieterjan. In het attest van deze dokter wordt expliciet overwogen “mantelzorg is, gezien de problematiek en de leeftijd uiteraard essentieel” hetgeen inhoudt dat van zodra deze niet aanwezig zouden zijn, het welzijn van de dochter K. I. {...} wel degelijk in gevaar is. In het attest van Dr. Deraeve is expliciet vermeld “deze ontwikkelingsproblematiek (...) kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar ontwikkeling of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt. In de bestreden beslissing wordt dan (ten onrechte) geargumenterd dat er niet zou blijken dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of er niet zou blijken dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft, aangezien “deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van overname”, Polen dus. Deze besluitvorming gaat nochtans volledig voorbij aan hetgeen voordien werd overwogen door de arts van verwerende partij, met name dat Mantelzorg vereis is. Nergens in de beslissing wordt gesproken over de beschikbaarheid of toegankelijkheid van mantelzorg in Polen, hoewel dit als essentieel wordt overwogen in de bestreden beslissing. De motivering dat de medicatie en medische behandeling voorhanden is en toegankelijk in Polen, voor zover deze al zou juist zijn, is alleszins niet afdoende om te gaan stellen dat er zich geen beletselen zouden voordoen voor een terugkeer naar Polen, aangezien geen uitspraak wordt gedaan over de beschikbaarheid en toegankelijkheid van Mantelzorg in Polen. De materiele motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P M Le controle par le conseil d Etat de la motivation des actes reglementaires noot onder R v St 1 februari 1989 nr 31 882 J L M B 1989 55-560) In casu is dit niet alleszins onvoldoende het geval aangezien het besluit zoals hoger geformuleerd voorbijgaat aan een voorheen als essentieel element aangemerkt gegeven, met name de mogelijkheden en toegankelijkheid van mantelzorg in Polen. Indien er geen voorzieningen voor Mantelzorg voorhanden zijn of nog toegankelijk zijn, dan dreigt onmiddellijk levensgevaar minstens een zeer ernstig probleem voor de fysieke integriteit van de dochter van verzoekster, noch min noch meer, zodat ook dit essentieel element dient onderzocht te worden, hetgeen in casu niet is gebeurd. Verzoeker merkt nu reeds op dat de voorzieningen voor Mantelzorg in Polen niet of bijna niet aanwezig zijn, en alleszins totaal onvoldoende.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschafft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. {..}

Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat het onderzoek tweeledig is. Ten eerste dient te worden aangetoond dat de aanvrager lijdt aan een ziekte en ten tweede dient te worden aangetoond dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land van verblijf. De ziekte moet aldus voldoende ernstig zijn en een reëel risico inhouden voor de fysieke integriteit wanneer er geen behandeling mogelijk is.

2.4. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 17 juni 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend omwille van de gezondheidstoestand van haar minderjarige dochter. Bij deze aanvraag werd een medisch attest van 7 juni 2011 gevoegd. Op 23 augustus 2011 verstreekte de ambtenaar-geneesheer zijn advies aangaande de medische problematiek van verzoeksters dochter. De ambtenaar-geneesheer concludeert dat *“verdere behandeling van de ontwikkelingsproblemen van dit meisje noodzakelijk is”* en wat betreft de medische zorgen *“blijkt dus dat kinderartsen en kinderneurologen beschikbaar zijn, en dat de tranquilizer die betrokkene neemt ook op de markt is. Het slaapmiddel, is een middel op basis van plantenextract waarvan de doeltreffendheid niet bewezen is, en kan dan ook niet als noodzakelijke medicatie beschouwd worden. Reizen is met deze pathologie geen bezwaar, mantelzorg is, gezien de problematiek en de leeftijd, uiteraard essentieel.”* Als conclusie stelt de ambtenaar-geneesheer: *“Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat deze ontwikkelingsproblematiek, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar ontwikkeling of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Polen. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van overname.”*

2.5. Gelet op dit advies heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid finaal geoordeeld dat het aangehaalde medisch probleem niet weerhouden kan worden als grond om een verblijfsvergunning te verkrijgen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoekster meent dat voorbijgegaan wordt aan het feit dat mantelzorg noodzakelijk is en dat nergens in de bestreden beslissing gesproken wordt over de beschikbaarheid of toegankelijkheid van mantelzorg in Polen.

2.7.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

2.7.2. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de

verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

2.7.3. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.7.4. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

2.7.5. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.8. Uit de aanvraag van verzoekster blijkt dat deze stelde: *“De toestand van de dochter vereist eveneens de dagdagelijkse aanwezigheid en bijstand van derden, in de eerste plaats haar moeder, weze verzoekster, aangezien zij onmogelijk nog alleen kan leven in haar toestand.”* In zijn advies stelt de ambtenaar-geneesheer dat mantelzorg inderdaad essentieel is. Nu blijkt dat verzoekster voor haar minderjarig kind instaat, zij de voornaamste zorgdrager is en zij zich samen met haar minderjarig kind naar Polen dient te begeven, zodat aldus kan aangenomen worden dat mantelzorg via verzoekster aanwezig is, diende de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, gelet op het advies van de ambtenaar-geneesheer aangaande de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de nodige medische zorgen in Polen, niet verder te gaan onderzoeken of mantelzorg in Polen toegankelijk en beschikbaar is nu deze toegankelijkheid en beschikbaarheid duidelijk blijkt uit de feitelijkheden die de

situatie van verzoekster en haar dochter kenmerken. Verzoekster betwist ook geenszins dat zij mantelzorg kan bieden aan haar dochter.

Waar verzoekster meent dat nu hieromtrent niet specifiek is gemotiveerd, de beslissing niet afdoende gemotiveerd is, wijst de Raad erop dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.9. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 EVRM, artikel 9ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel alsook van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekster betoogt als volgt:

"TWEEDE MIDDEL;

Schending art. 3 EVRM Schending art. 9 TER 2e lid Vreemdelingenwet 15 december 1980. Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. In de bestreden beslissing wordt overwogen "gezien de nodige medische behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in Polen, dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden. In het desbetreffende verslag van de bedoelde arts Deraeve wordt gesteld: "er kan besloten worden dat er geen belemmeringen zijn wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van overname". Deze besluitvorming van de arts van verwerende partij is niet correct, minstens onvolledig in die zin dat geen uitspraak wordt gedaan over een nochtans zelf als essentieel voorgehouden element, weze de voorzieningen voor mantelzorg. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. Het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen nochtans dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd ook inzake de voorzieningen voor mantelzorg in Polen, en nog meer in het bijzonder de voorzieningen zowel medisch als inzake mantelzorg voor Tjetjenen in Polen. De situatie is in Polen immers veel veranderd voor vluchtelingen uit Tjetjenië en naburige deelgebieden, en wel in die zin dat voorheen een regering aan de macht was in Polen die eerder Westers gezind was, en de Tjetjeense en naburige vluchtelingen effectief bescherming bood tegen vervolging vanuit Rusland, doch thans een andereregeing aan de macht is die integendeel samenwerkt met Rusland om Tjetjeense vluchtelingen evenals vluchtelingen uit naburige streken op te sporen en te vervolgen. De correspondentie waar de arts van verwerende partij naar verwijst, houdt niet enkel geen rekening met dit gegeven, het is bovendien zo dat zij ook geenszins actueel is inzake de toegang tot medische zorgen voor Tjetjeense vluchtelingen en vluchtelingen uit naburige gebieden. Er wordt enkel in de aangehaalde briefwisseling beschreven dat er in juli 2009 psychofarmaca en psychotherapie voorhanden was, doch geenszins of deze thans ook nog aanwezig is en meer specifiek voor de groep vluchtelingen uit Tjetjenië en naburige streken, die thans gezien de samenwerking tussen Rusland en Polen als een aparte categorie behandeld worden in Polen. Bovendien wordt ook geenszins het bewijs geleverd dat de dochter van verzoekster zelf onmiddellijk bij haar aankomst desgevallend een passende opvolging en behandeling voor de ontwikkelingsproblematiek waaraan zij lijdt, kan genieten. Het is niet omdat er psychofarmaca en psychotherapie voorhanden is, dat deze onmiddellijk voorhanden is, en ook effectief wordt aangeboden, hetgeen in het geval van vluchtelingen uit Tjetjenië en omliggende gebieden alleszins niet zo is. Nergens ligt een concrete bevestiging voor dat de dochter van verzoekster de nodige medische zorgen én de nodige voorzieningen voor mantelzorg zal kunnen krijgen, wel integendeel. Bovendien is het zo dat Tjetjeense en aanverwante vluchtelingen zoveel als mogelijk in Tiraspol, dicht bij de Witrussische grens worden gehouden, waarbij er geen voldoende medische voorzieningen zijn. Het is niet omdat er in Polen voldoende psychofarmaca en psychotherapie aanwezig zijn, dat deze ook in de opvangplaatsen voor Tjetjeense en verwante vluchtelingen in Tiraspol, nog afgezien van de onveiligheid daar voor Russische geheime diensten, worden aangeboden. Niets van dit alles. De loutere bewering dat de dochter van verzoekster de nodige behandeling en zorgen kan krijgen in Polen, is geen garantie dat zij deze ook zal krijgen, en gezien haar afkomst uit Tjetjenië is nu al zeker dat zij deze NIET zal krijgen. Bovendien is er door verwerende partij nooit een aanvraag ingediend

inzake de toegang tot medische zorgen en Mantelzorg van Tjetjeense vluchtelingen en vluchtelingen uit naburige republieken in het bijzonder na de installatie van een nieuwe regering. Sedertdien is het immers zo dat het schering en inslag is dat Tjetjeense vluchtelingen evenals vluchtelingen van naburige gebieden worden opgepakt en ondervraagd of zelfs definitief meegenomen door Russische geheime diensten, reden ook waaromzeer veel van deze vluchtelingen, o.m. na het oppakken van één van hun leiders in Polen, het land zijn ontvlucht. Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd naar de actuele toegang tot medische zorgen én tot de voorzieningen tot Mantelzorg van Tjetjeense vluchtelingen en vluchtelingen uit naburige gebieden in Tiraspol, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de toestand bestaand op datum van de beslissing te evalueren, is er manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM en de rechten van verdediging aan de orde. Dit gebrek in de motivering heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing. Er is sprake van een manifeste schending van het redelijkheids en zorgvuldigheids beginsel evenals de beginselen van Behoorlijk Bestuur.”

2.9. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van de ‘beginselen van behoorlijk bestuur’ merkt de Raad op dat verzoekster nalaat – met uitzondering van de motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel – te preciseren welke andere beginselen van behoorlijk bestuur zij door de bestreden beslissing geschonden acht. Het komt niet aan de Raad toe om uit dergelijke algemene verwijzing te gaan distilleren welke andere beginselen van behoorlijk bestuur verzoekster nog geschonden acht. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.10. Waar verzoekster meent dat de ambtenaar-geneesheer verkeerd is in zijn besluitvorming nu geen uitspraak werd gedaan over de voorzieningen voor mantelzorg, wijst de Raad erop dat de ambtenaar-geneesheer erkent dat mantelzorg essentieel is voor het kind van verzoekster. Gelet op de feitelijkheden kenmerkend voor het dossier van verzoekster en haar kind, zoals reeds weergegeven onder punt 2.7., kon de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid oordelen dat de aanvraag ongegrond is. De Raad wijst er daarenboven op dat de ambtenaar-geneesheer zich enkel uitsprekt over “de mogelijkheden van behandeling en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling,” hetgeen de ambtenaar-geneesheer in casu ook gedaan heeft. Het betoog van verzoekster kan niet overtuigen.

Het bloot betoog van verzoekster waar zij meent dat haar dochter omwille van haar Tsjetsjeense origine niet de nodige medische verzorging zal krijgen, kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing die gesteund zijn op het advies van de ambtenaar-geneesheer en waaruit blijkt dat de medische zorgen voor verzoekster dochter in Polen voorhanden zijn en dat deze ook toegankelijk zijn. De ambtenaar-geneesheer baseert zich wat betreft de beschikbaarheid op diverse bronnen die zich in het administratief dossier bevinden. Het betoog van verzoekster dat deze bronnen dateren van juli 2009, in zoverre dit al relevant is, mist bovendien feitelijke grondslag. Immers blijkt dat wat betreft de medicatie dit motief gesteund is op de databank delphicare, geconsulteerd op 16 augustus 2011 en dat wat betreft de aanwezigheid van kinderneurologen en kinderartsen alsook de beschikbaarheid van de tranquilizer die verzoeksters dochter neemt, dit gesteund is op ‘International SOS’ van 9 november 2010. Door het louter in vraag stellen of de noodzakelijke medische zorgen in Polen zullen gegeven worden en zo ja, wanneer haar dochter daartoe toegang zal krijgen, kan verzoekster geen afbreuk doen aan deze objectieve gegevens. Ook wat betreft de toegankelijkheid blijkt dat gesteund wordt op gegevens afkomstig van de International Organisation for Migration waarbij verwezen wordt naar de desbetreffende vindplaats op het internet, geconsulteerd op 22 augustus 2011 en waaruit blijkt dat vreemdelingen in asielpcedure gratis dekking genieten van de ziekteverzekering voor gezondheidszorg, waaronder ook de aandoening van verzoeksters dochter valt. Uit geen enkel gegeven blijkt dat verzoeksters dochter hiervan verstoken zou blijven omwille van haar origine. In tegenstelling tot verzoeksters eigen beweringen dienaangaande, zijn de motieven van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waar deze stelt dat de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in Polen, geen loutere beweringen maar zijn zij ondersteund door informatie afkomstig van diverse objectieve bronnen. Het bloot betoog van verzoekster waarbij zij vraagt tevens plaatst bij de

beschikbaarheid en toegankelijkheid, mede omwille van de origine van haar dochter, zonder dit evenwel te onderbouwen met objectieve gegevens, kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de voorgaande bespreking blijkt dat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel voorligt.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Verzoekster maakt de schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.11. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 EVRM, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt als volgt:

“DERDE MIDDEL:

Schending van art. 3 EVRM. Schending van art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980 Schending rechten van verdediging. Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). In de bestreden beslissing wordt zomaar gesteld dat aangezien verzoekster reeds een aanvraag tot asiel indienden in Polen, het land van terugname Polen is en enkel dient nagegaan te worden of er medische zorgen mogelijk zijn in dit land. Hierbij wordt echter in gene mate rekening gehouden met het feit dat verzoekster niet meer naar Polen kunnen terugkeren, aangezien zij destijds is moeten vluchten uit dit land na haar aankomst, dit gezien de vervolging van Tjetjeense en aanverwante vluchtelingen in dit land sedert de nieuwe regering is geïnstalleerd. Het is de realiteit dat het regime van de huidige leider van Tjetjenië, Kadirov, dermate wreed en zelfs internationaal georganiseerd is, dat zonder onderscheid in Tjetjenië, de naburige gebieden en ook in Polen zomaar mensen opgepakt worden en vermoord; De artikelen in de pers ondersteunen de waarachtigheid van de verklaringen van verzoeker en dient ten volle in overweging genomen te worden dit teneinde de al dan niet terugkeer van verzoekster naar Polen te beoordelen. Het is van algemene bekendheid dat het regime van Kadirov verantwoordelijk is voor tal van moorden op tegenstanders, zelfs ongeacht waar deze zich bevinden. Zelfs in het buitenland worden er tegenstanders vermoord, Verwerende partij kan hiervoor niet blind blijven en er kan dienaangaande verwezen worden naar de uitvoerige verslaggeving in kranten en zelfs TV (zie reportages op VRT) die de gruwel van het regime Kadirov met toestemming van de russische leider Poetin aan de kaak hebben gesteld in herhaalde zeer uitvoerige reportages. Er kan toch niet verwacht worden dat er eerst een moordpoging wordt verricht of aangekondigd voordat verzoekster en haar gezin in België mogen blijven. Er kan gelet de algemene bekendheid der wreedheden van het regime Kadirov in geen geval vastgesteld worden dat er vermoed kan worden dat verzoekers niet het slachtoffer zullen worden van wreedheden en onterechte behandelingen. In de bestreden beslissing werd dan ook ten onrechte gesteld dat er geen beletsel bestaat opdat verzoekster en haar gezin naar Polen zouden teruggewezen worden. Door Dr. Elviha als Dr. Deraeve wordt expliciet bevestigd in een attestatie betreffen de de actuele medische toestand van de dochter van verzoekster dat deze alleszins behandeling behoeft, zoniet levensbedreigend wordt. De bestreden beslissing druist in tegen art. 3 EVRM, art. 9 TER 2e lid VW en ontbeert elke draagkrachtige motivering.”

2.12. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.

2.13. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het verleden reeds asiel heeft aangevraagd in Polen, dat dientengevolge de terugname van verzoekster en haar minderjarig kind aan

de Poolse autoriteiten werd gevraagd en dat de Poolse autoriteiten expliciet instemden met het verzoek tot terugname. Hieruit blijkt ontegensprekelijk dat de Poolse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag, dat zij zich aldus met haar kind aldaar dient te begeven en het bijgevolg evident is dat de medische problematiek van verzoeksters dochter beoordeeld werd in functie van Polen. De Raad stelt vast dat verzoekster weerom vervalt in gratuite beweringen waarom zij niet terug zou kunnen naar Polen, omdat zij meent dat zij daar zal worden vervolgd door de Tsjetsjeense autoriteiten, doch zij toont met dergelijke blote beweringen niet aan dat dit werkelijk het geval is noch dat zij geen bescherming zou kunnen krijgen van de Poolse autoriteiten. Verzoekster verwijst naar "*uitvoerige verslaggeving in kranten en zelfs TV*" maar brengt hiervan geen enkel stuk aan. Uit verzoeksters verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt bovendien dat zij persoonlijk geen problemen gekend heeft in Polen. Wanneer haar immers gevraagd wordt of er redenen zijn die zich verzetten tegen een overdracht naar Polen, stelt zij slechts dat zij niet naar daar wil omdat haar verteld werd dat er geen veiligheid is en ook dat de asielcentra er niet comfortabel zijn. Voorts hoorde ze zeggen dat mensen opgepakt werden door de politie in het centrum en dat een vrouw verdween. Uit dit alles blijkt aldus dat verzoekster alles van "horen zeggen" heeft doch dat zij klaarblijkelijk zelf aldaar geen enkel probleem gekend heeft. De ernst van de beweringen van verzoekster, thans in het verzoekschrift geuit, dat zij uit Polen is moeten vluchten omwille van de vervolging door Tsjetsjenen, wordt gelet op voorgaande onderuit gehaald en dit nog los van de vaststelling, zoals reeds hoger aangegeven, dat zij hieromtrent geen enkel begin van bewijs bijbrengt. Het betoog van verzoekster kan niet overtuigen.

Verzoekster maakt de schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER